

i en mindre Udstrækning, og det syntes, at den ærede Ordfører derfra vilde hente Bevis for sin Formening, at man ikke bør komme Marstal til Hjælp. Men jeg tror, at det snarere er et Bevis for, at man bør komme den til Hjælp; thi naar Centralkomiteen i sin Tid har udbetalt et saa stort Beløb til Swanike, saa har jeg opfattet dens Skridt i denne Retning som et Skridt, der laa aldeles udenfor Centralkomiteens sædvanlige Regler. Den Understøttelse af 2000 Rd., som af Centralkomiteen ydedes Marstal, blev ikke givet for at udbedre Besskyttelsesværkerne for Havnen, men som en almindelig Erstatning for Vandflodsstaden, for Skade paa Huse og Skibe i forskjellig mindre Udstrækning, ligesom den Erstatning, den gav til en Mængde andre Steder, men stod ikke i Forbindelse med den Molest, som Havnens ydre Besskyttelsesværker havde lidt ved Stormfloden. Marstal Kommune er ganske jærlig stillet. Derfor jeg ikke tager meget fejl, er det den 4de eller 5te i Rækken af de Kommuner her i Landet, hvor en Maaße Skibe hører hjemme, der fare paa forskjellige Pladser og tage hjem om Vinteren for da at ligge i deres egne Kommuner, og for denne Kommune har det overordentlig Betydning, at de Besskyttelsesværker, der skulle danne Ly for de Skibe, der saaledes om Vinteren ligge i Havnen, kunne blive opførte. Derfor den Stormflod, der fandt Sted i Efteraaret 1872, havde fundet Sted paa en Tid, da Marstal havde sin Handelsflaade hjemme, vilde det Tab, Kommunen ved de i den hjemmehørende Skibes Forlis i Havnen havde lidt, have været af et meget betydeligt Omfang, langt betydeligere end det. Swanike har lidt ved at faae sin Havn ødelagt. Da det nu, er et forholdsvis mindre Beløb, hvorfors man kan faae Besskyttelsesværkerne opført, og da Kommunen er stillet saaledes, at den kun ved at modtage et mindre betydeligt Tilskud er istand til at faae dem opførte, have vi troet, at der var Grund til at henvise det nævnte Andragende til Ministeren, for at Ministeren ved at søge Bevilling kan komme Kommunen noget til Hjælp.

J. A. Hansen: Som bekjendt kunne de Andragender, til hvilke Udvalget ikke har stillet Forslag, ikke komme til Forhandling heri Thinget, og da der blandt disse Andragender er to, med Hensyn til hvilke jeg i ethvert Fald kunde anse det for vigtigt, at de kom til videre Forhandling og Udvikling her i Salen, har jeg kun havt den Udvei at stille de foreliggende Vædringsforslag for derved at bevirke en saadan Forhandling. Efter Udtalelserne i den Betænkning, der er afgiven af det ærede Udvalg, er det min Mening, at mine Forslag fortjene at vedtages; men det er jo muligt, at man under Forhandlingen kan faae saadanne Oplysninger, at jeg maaße endog selv kan finde mig foranlediget til at tage dem tilbage. Dette vil navnlig bero paa, hvorledes begge de

ærede Ministre, til hvem disse to Andragender foreslaas henviste, ville udtale sig. Jeg mener nemlig, det er ønskeligt, at de Vedkommende, som antage, at der kan være god Grund for dem til at indgive Andragender, gennem Forhandlingerne faae en saa fuldstændig Underretning som muligt om de Grunde, der maatte have bevaaget det ærede Thing til ikke at tage det ønskede Hensyn til disse Andragender. Jeg skal først med et Par Ord omtale Forslaget under Nr. 2. Jeg maa strax bemærke, at da jeg ikke er Medlem af Finantsudvalget, er det naturligt, at jeg ikke har havt nogen Opfordring til at gjøre mig bekjendt med, hvad jeg nu hører, at der med Hensyn til denne Sag allerede er omtalt i Udvalgets Betænkning over Finantslovsforslaget. Jeg har holdt mig til Udvalgets Motivering her under Nr. 44 med Hensyn til Andragendet fra Seminarielærer Thran, og efter denne Motivering finder jeg, at man ikke lettelig skulde kunne komme til den Tro, at Sagen forholder sig saaledes, som den ærede Ordfører nu mundlig har forklaret. Det hedder nemlig her, at den paagjældende Seminarielærer nyder Løn for tre Bestillinger, idet han er Seminarielærer, Skolelærer og Organist. Han har efter Forklaringen her som Skolelærer 20 Rd. i Skolepenge og som Organist 30 Rd.; ialt altsaa 50 Rd. eller 100 Kr., og det hedder da her, at man af den normerede Lønning, han har som Seminarielærer, har fradraget disse 100 Kr. af Hensyn til, at han havde dem i Skolepenge og som Organist; men dette, tror jeg, er ubilligt, naar man gaar ud fra, hvad her er forklaret. Naar en Mand har en normeret Lønning for en vis bestemt Forretning, som han passer upaaklagelig, og han ved Siden deraf har en Biindtægt ad anden Veie, finder jeg, det er ubilligt at afdrage denne Biindtægt i den normerede Løn, han har for den virkelige Bestilling, han beklæder. Her staar nu ogsaa længere nede: „Ministeriet er i Tide blevet gjort opmærksom paa dette Forhold; men“, hedder det derpaa, „først for det kommende Finantsaar har Mindretallet foreslaaet det rettet, uden samtidig dermed at foreslaae nogen Godtgjørelse for det lidte Tab i de tidligere Aar.“ Her staar altsaa, at Ministeriet først for det kommende Finantsaar har foreslaaet dette Forhold rettet, men det er ialtfald efter min Mening klart, at den Vedkommende, naar Ministeriet har erkjendt, at det, at det ikke er rigtigt at afdrage ham de 20 Daler Skolepenge og de 30 Daler som Organist i den normerede Løn, han har som Seminarielærer, og derfor forlange dette rettet for indeværende Aar, har samme Krav — det være sig nu et juridisk eller kun et Billighedskrav — paa, at denne Afkortning af 50 Rd., der har fundet Sted i de foregaaende Aar, ogsaa bliver rettet derhen, at han faar denne Afkortning ligefrem udbetalt. Jeg kan ikke se rettere, end at enten Billighed maa tale for at give ham det Hele, eller ogsaa der ikke kan være nogen Billig-